

Марјан Чакаревић

ЈЕЗИК

ТОПЛА ЗОНА

Језик је топла зона
сигурна тачка у просторном вртлогу

гледа ме плавим очима
дете би ту да се игра
дува у мехуриће од кристала

књига на столу је отворена
у угловима хрпице прљавштине
беласају ножеви таме

сваки покрет је раст тела
недостижна надморска висина

руке у ваздуху препустити
исплести нежно везивно ткиво

отворена коцка
телесна страст

нагон у препонама ослободити

да протиче
да клизи
као тиха светлост из очију
да се расипа по предметима
подигне ме са столице

да чува свет
тајну радост
да буде јесте ноћ

УГАО

Језик је угао
место на којем стојим после мене
тачка која види плави град
тамна туга се разлива по води
линија сусрета
музика покреће бродове

Ако се смањи број димензија
понављам
тражим
заустављам се испред крхког тела
празног поља

У себи одредити тај обли звук
припремам се
који појачава радост
тај тупи ударац
што исцртава ивице ствари
облике претвара у моје присуство
до малопре безначајно
под сталном претњом
клизећим теретом
протицањем лукаве тишине

ПАД

Језик је пад
непрекидно
цепам се
ма какви срце
сакупљам тачке
пропадам
истичем кроз сопствене руке
у граду су углови
улице су закривљења
пријатне у пролеће
наводно су облик
који са мном постаје немогућ
када се ја угради у простор
реметилачки фактор
кров није дом
та тачка није врх
наставити пад
припасти му као покретна имовина
као инфинитив
танко и жалосно плаво
ухваћено у сопственом ритму
између хрпица тривијалних јаова
чија немоћ је очигледна
знање из политичке економије никакво
разумевање центара
извесно је да ћу у дводимензионој соби
да заробљен између две нуле
заувек у сукобу
заувек
у рату мир